

Η γρήγορη άφεση των αμαρτιών μας (Πρωτοπρεσβύτερος Γεώργιος Δορμπαράκης)

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

«Όποιος αποκρούει τον έλεγχο, είτε δίκαιο είτε άδικο, αυτός αρνήθηκε τη σωτηρία του. Ενώ εκείνος που τον δέχεται, είτε με δυσκολία είτε χωρίς δυσκολία, αυτός γρήγορα θα επιτύχει την άφεση των πταισμάτων του» (άγιος Ιωάννης της Κλιμακος, λόγ. δ΄, 38).

Παρακαλάμε καθημερινά για την άφεση των αμαρτιών και των πταισμάτων μας: «Άφες ημίν τα οφειλήματα», λέμε στην προσευχή των προσευχών, το «Πάτερ ημών». Θέλουμε δηλαδή να πετύχουμε τη σωτηρία μας, που έχουμε σωστά κατανοήσει ως ζωντανή σχέση με τον Σωτήρα Χριστό. Και ξέρουμε ότι η άφεση αυτή δίνεται στον βαθμό που και εμείς συγχωρούμε τους άλλους. «Ως και ημείς αφίεμεν τοις οφειλέταις ημών». Ο Κύριος όμως, οι Απόστολοι, όλοι οι Πατέρες μας, μάς ανοίγουν τα μάτια, γιατί μας εξηγούν ότι για να φτάσουμε σ' αυτό το σημείο αγάπης ως συγχώρησης όλων των συνανθρώπων μας χρειάζεται η ταπείνωση, η

βάση όλων των αρετών. Χωρίς την ταπείνωση, και η όποια πίστη μας και η όποια αγάπη μας είναι ψεύτικες. Είναι καλυμμένος εγωισμός.

Ποιο είναι το πιο άμεσο κριτήριο για να καταλάβουμε αν βρισκόμαστε στον δρόμο της υποποιού αυτής αρετής, που συνιστά «το ένδυμα» της θεότητας; Η αντίδρασή μας απέναντι στον έλεγχο, στην άσκηση κριτικής για τη ζωή μας, τα λόγια μας, την εν γένει συμπεριφορά μας. Τι έκανε ο μέγιστος των οσίων Αντώνιος, καθώς ιστορεί το Γεροντικό; Για να δει το πνευματικό επίπεδο ενός θεωρούμενου καλού νεαρού μοναχού που τον επαινούσαν πολύ όλοι, τον πρόσβαλε. Κι όταν είδε ότι αντιδρούσε άσχημα, του επεσήμανε φιλόστοργα: «Πρόσεχε, αδελφέ. Γιατί απέξω φαίνεσαι σαν πόλη ωραία, που τα νώτα της όμως τα λυμαίνονται ληστές».

Ας δούμε λοιπόν το πνευματικό μας επίπεδο κι εμείς από το πώς αντιδρούμε στους όποιους ελέγχους που μας ασκούν, δίκαιους ή άδικους. Αν αντιδρούμε και νιώθουμε αδικημένοι, είμαστε ακόμη πολύ χαμηλά. Αν όμως έχουμε κατανοήσει τη σημασία και την αξία τους – μην εξετάζουμε το ποιόν των επικριτών μας – και είτε με οδύνη είτε με ευκολία τους δεχόμαστε, τότε, ναι! Η σωτηρία μας έχει αρχίσει να ενεργοποιείται στην καρδιά μας. Μακάρι μάλιστα να φτάσουμε στο χαρισματικό σημείο, να θεωρούμε τους ελέγχους και ως επαίνους.

«Παιδί μου, μην είσαι εγωιστής», είπε ένας Γέροντας στον νεαρό υποτακτικό του.

«Γέροντα, δεν είμαι εγωιστής», απάντησε θιγμένος εκείνος. «Και ποια μεγαλύτερη απόδειξη ότι πράγματι είσαι εγωιστής θα μου έδινες», είπε ο Γέροντας, «από την άρνησή σου να δεχθείς ότι είσαι;»